

Sygn. akt II PSK 188/21

POSTANOWIENIE

Dnia 30 listopada 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z powództwa J. K.
przeciwko E. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w O.
o odszkodowanie i odprawę
i z powództwa E. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w O.
przeciwko J.K.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 30 listopada 2021 r.,
skarg kasacyjnych powoda i strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w E.
z dnia 23 kwietnia 2020 r., sygn. akt IV Pa [...],

1. odrzuca skargę kasacyjną pozwanej w części dotyczącej oddalenia apelacji pozwanej odnośnie do kwoty 9.391,17 zł dochodzonej od powoda (sprawa połączona IV P [...]), a w pozostałym zakresie odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania,

2. odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej powoda.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w O. wyrokiem z dnia 27 września 2019 r. zasądził od strony pozwanej E. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w O. na rzecz powoda J. K. kwotę 28.500 zł tytułem odszkodowania przewidzianego w umowie o pracę z dnia 2 stycznia 1997 r. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 9 kwietnia 2018 r.

do dnia zapłaty, oddalił powództwo o odprawę oraz oddalił powództwo E. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w O. przeciwko J. K. o zapłatę kwoty 9.391,17 zł wraz z należnymi odsetkami, rozstrzygnął o kosztach postępowania, a także nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 9.500 zł w zakresie zasądzonego na rzecz powoda odszkodowania.

Wyrokiem z dnia 23 kwietnia 2020 r. Sąd Okręgowy w E. oddalił apelację powoda oraz apelację pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego.

Z ustalonego w sprawie stanu faktycznego wynikało, że powód zawarł z pozwaną umowę o pracę na czas nieokreślony w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku członka zarządu - Zastępcy Dyrektora. W § 3 umowy wskazano, że odwołanie z pełnienia obowiązków członka zarządu jest równoznaczne z wypowiedzeniem umowy. Ponadto w przypadku odwołania z funkcji członka zarządu, spółka wypłaci pracownikowi odszkodowanie odpowiadające trzykrotnej wysokości przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia obliczonego według zasad, jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy. Wskazano też, że odszkodowanie nie będzie przysługiwało w przypadku odwołania pracownika z funkcji członka zarządu z ważnych powodów godzących w dobro spółki, a w szczególności z powodu nieuczciwości w wykonywaniu obowiązków lub niedbalstwa, które narażą spółkę na istotną szkodę. Pismem z dnia 15 czerwca 2015 r. pozwana wypowiedziała powodowi umowę o pracę, podając jako przyczynę odwołanie go ze stanowiska członka zarządu przez Radę Nadzorczą w związku z nieuzyskaniem m.in. absolutorium na drugi rok z rzędu od Zgromadzenia Wspólników oraz narażenie spółki na istotną szkodę. W uzasadnieniu wypowiedzenia podniesiono, że Rada Nadzorcza stwierdziła brak skuteczności działania powoda w ostatnich dwóch latach oraz niedbałe wykonywanie obowiązków określonych w zakresie czynności służbowych. Zdaniem Sądu Okręgowego – który ustalenia Sądu pierwszej instancji w całości przyjął za własne - Sąd pierwszej instancji wywiódł prawidłowe wnioski z poprawnie dokonanej analizy dowodów, stanowiących podstawę przyjęcia, że pozwana nie wykazała ważnych powodów godzących w dobro spółki (§ 3 ust. 3 umowy o pracę), a także nieuzasadnione jest obarczanie jednego pracownika niekorzystnym wynikiem spowodowanym nieprzewidzianymi okolicznościami, zarzucając mu niedbalstwo czy narażenie spółki na istotną szkodę. W ocenie Sądu

Okręgowego pozwana w apelacji nie zakwestionowała poczynionych w sprawie ustaleń, że inwestycje spółki - przy realizacji których powód miał narazić spółkę na straty - zostały zrealizowane oraz oddane w terminach lub z drobnym opóźnieniem, a przedstawiciele inwestorów byli zadowoleni z wykonanych zleceń. Sąd Okręgowy uznał również za bezzasadny zarzut naruszenia art. 410 § 1 i 2 k.c. w związku z art. 409 k.c. i w tym zakresie podzielił w całości rozważania Sądu pierwszej instancji, iż z uwagi na trwający spór sądowy dotyczący daty rozwiązania stosunku pracy powód (pozwany wzajemny) mógł pozostawać w niepewności co do swojej sytuacji prawnej, a kwoty wypłacane z tytułu zasiłku chorobowego stanowiły jedyne jego źródło utrzymania. W konsekwencji nie był on już wzbogacony.

Uznając za bezzasadną apelację powoda, Sąd Okręgowy przypomniał, że powód żądanie swoje wywodził z ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 1969 ze zm., dalej ustawa o zwolnieniach grupowych) twierdząc, że został zwolniony z przyczyn dotyczących pracodawcy, a więc ma prawo do odprawy. Natomiast przyczyną wypowiedzenia umowy o pracę powodowi było odwołanie go z funkcji członka Zarządu na skutek wcześniejszego nieudzielenia absolutorium, a ponadto powód był współodpowiedzialny za nieskuteczne działania w sektorze zamówień publicznych.

Powód w skardze kasacyjnej, zaskarżając wyrok Sądu Okręgowego w zakresie oddalenia jego apelacji, zarzucił zaskarżonemu wyrokowi naruszenie przepisów prawa materialnego 1) art. 10 ust. 1 w związku z art. 8 ust. 1 pkt 3 ustawy o zwolnieniach grupowych, przez jego niezastosowanie (odmowę przyznania mu odprawy ustawowej) i w efekcie oddalenie jego apelacji oraz naruszenie przepisów postępowania: 2) art. 382 k.p.c. w związku z art. 378 § 1 k.p.c. i art. 387 § 2¹ pkt 1 i 2 k.p.c., przez: zaniechanie rozstrzygnięcia kluczowego zarzutu apelacji o braku wyjaśnienia przez Sąd Rejonowy przyczyn stojących po stronie powoda, mających wykluczyć jego roszczenie o odprawę przewidzianą w art. 10 ust. 1 w związku z art. 8 ust. 1 pkt 3 ustawy o zwolnieniach grupowych oraz uzasadnienie skarżonego rozstrzygnięcia z powołaniem faktów, które miał „rzekomo” ustalić Sąd Rejonowy; 3) art. 365 § 1 k.p.c., przez jego niezastosowanie

i uznanie, że istniały inne przyczyny wypowiedzenia powodowi umowy o pracę niż przyczyna wskazana w wyroku Sądu Rejonowego w O. (sygn. akt IV P [...]) oraz wyroku Sądu Okręgowego w E. (sygn. akt IV Pa [...]).

Powód wniósł o rozpoznanie skargi kasacyjnej na rozprawie oraz o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu celem ponownego rozpoznania, a także o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód powołał się na oczywistą zasadność skargi. W apelacji został bowiem podniesiony m.in. zarzut pominięcia skutków nieudowodnienia przez pozwaną przyczyn odwołania powoda z funkcji członka zarządu oraz brak wyjaśnienia przyczyn stojących po jego stronie, które wykluczyły roszczenie o odpłatność. W ocenie powoda Sąd Okręgowy uchylił się od rozpoznania tego zarzutu i przedstawił „własną”, znacznie odbiegającą od rzeczywistości wersję uzasadnienia Sądu Rejonowego, która w domyśle powoda była łatwiejsza do obrony.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego wniosła również pozwana, zaskarżając wyrok w zakresie oddalenia jej apelacji zarzucając naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie: 1) art. 378 § 1 k.p.c., przez jego błędne zastosowanie i naruszenie obowiązku działania przez Sąd drugiej instancji w granicach apelacji, co w okolicznościach niniejszej sprawy oznaczało brak merytorycznego rozważenia podstaw zarzutu wskazanego w pkt II lit. b *petitum* apelacji oraz ograniczenie się do rozpoznania wyłącznie tych aspektów sprawy, które zostały wskazane w treści zarzutów apelacji, podczas gdy Sąd drugiej instancji nie był związany tymi zarzutami, zwłaszcza w odniesieniu do zarzutów naruszenia prawa materialnego; 2) art. 366 k.p.c. w związku z art. 365 k.p.c., przez ich błędne zastosowanie, a w konsekwencji uznanie za przesądzone okoliczności wskazanych w uzasadnieniu wyroku IV Pa [...], które nie stanowiły podstawy rozstrzygnięcia, a w konsekwencji zaniechanie samodzielnego zbadania tych okoliczności i ustalenia podstawy prawnej rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie; 3) art. 327¹ § 1 pkt 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., przez sporządzenie uzasadnienia wyroku w sposób wewnętrznie sprzeczny, przez podanie, że pozwana nie udowodniła, aby powód naraził spółkę

na istotną szkodę, a z drugiej strony wskazanie, że przyczyna rozwiązania umowy o pracę leżała po stronie powoda, gdyż jego działania w sektorze zamówień publicznych były nieskuteczne.

Pozwana zarzuciła również naruszenie przepisów prawa materialnego, to jest: 1) art. 100 § 1 oraz § 2 pkt 4 k.p. przez ich nieuzasadnione niezastosowanie w ramach oceny należytej staranności w zakresie realizacji obowiązków i odpowiedzialności powoda, związanej z wykonywaniem przez niego obowiązków pracowniczych w sytuacji, w której Sądy orzekające ustaliły, że w spółce nieformalnie został stworzony pion zamówień publicznych i deweloperski, a za pion zamówień publicznych co do zasady odpowiadał powód oraz że ogólnie nadzorował on zakres robót z ramienia zarządu; 2) art. 293 § 1 k.s.h. przez jego nieuzasadnione niezastosowanie i nierozważenie w kontekście przesłanek dla odmowy wypłaty na rzecz powoda odszkodowania za odwołanie go z funkcji członka zarządu, a więc w kontekście jego odpowiedzialności przed spółką za nieprawidłowe wykonywanie czynności, do realizacji których był zobowiązany na podstawie wewnętrznego podziału obowiązków w spółce; 3) art. 293 § 2 k.s.h., przez jego nieuzasadnione niezastosowanie, w szczególności przez zaniechanie oceny działań powoda, prowadzonych przez niego samodzielnie w ramach nieformalnie wyodrębnionej struktury wewnętrznej spółki przez pryzmat staranności, której powinien dochować z uwagi na zawodowy charakter swojej działalności; 4) art. 355 § 1 i § 2 k.c. w związku z art. 2 k.s.h., przez ich nieuzasadnione niezastosowanie i nierozważenie w kontekście oceny przesłanek dla odmowy wypłaty na rzecz powoda odszkodowania za odwołanie go z funkcji członka zarządu poprzez zaniechanie oceny, czy działał on z należyłą starannością z uwzględnieniem kryteriów wskazanych w tym przepisie; 5) art. 65 § 1 i 2 k.c. w związku z art. 300 k.p., przez ich nieprawidłową wykładnię, w wyniku której Sąd drugiej instancji uznał, że brak wskazania w umowie o pracę definicji niedbalstwa oraz istotnej szkody i brak wyraźnego odesłania do aktu prawnego, który by określał na czym niedbalstwo ma polegać oznacza, iż pojęcie to zostało w umowie niedookreślone i może powodować dla pozwanej jakiegokolwiek negatywne konsekwencje; 6) art. 65 § 1 i 2 k.c. w związku z art. 300 k.p. oraz w związku z art. 201 § 1 k.s.h. i art. 204 § 1 i 2 k.s.h. w związku z art. 299 k.s.h. *per analogiam* i

art. 116 Ordynacji podatkowej *per analogiam*, przez ich błędne zastosowanie wyrażające się w niezastosowaniu i pominięciu braku zastosowania tych przepisów do sytuacji faktycznej ujawnionej w postępowaniu w sytuacji, w której przepisy te stanowiły wyznacznik zakresu odpowiedzialności powoda i należytej staranności, jakiej musiał dokładać on w ramach zatrudnienia jako członek zarządu, i które w sposób jednoznaczny pozwalały na zdefiniowanie zakresu wyłączenia obowiązku wypłaty odszkodowania wynikającego z umowy o pracę; 7) art. 410 § 1 i 2 k.c. w związku z art. 409 k.c. w związku z art. 411 pkt 2 k.c. w związku z art. 300 k.p., przez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na uznaniu, że powód nie miał powinności liczenia się z obowiązkiem zwrotu wypłaconego mu zasiłku w sytuacji, w której wystąpił z pozwem o uznanie za bezskuteczne wypowiedzenia umowy o pracę oraz że brak jest obowiązku zwrotu nienależnie uzyskanego świadczenia z uwagi na zasady współżycia społecznego.

W oparciu o powyższe zarzuty pozwana wniosła o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie - w przypadku nieuwzględnienia zarzutów dotyczących naruszenia przepisów postępowania - o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i orzeczenie co do istoty sprawy, przez zmianę wyroku Sądu pierwszej instancji i oddalenie w całości powództwa o odszkodowanie przewidziane w umowie o pracę oraz uwzględnienie w całości powództwa wzajemnego o zwrot wypłaconego powodowi bezpodstawnie świadczenia z tytułu zasiłku chorobowego, a także o orzeczenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania przed sądami powszechnymi oraz postępowania kasacyjnego, a ponadto o rozpoznanie sprawy na rozprawie.

Pozwana wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na istotne zagadnienia prawne, sprowadzające się do udzielenia odpowiedzi na pytania: 1) czy negatywną przesłanką dla dochodzenia roszczeń cywilnoprawnych członka zarządu wobec spółki w sytuacji odwołania go z tej funkcji może być ocena sposobu wykonywania przez niego obowiązków, dokonana przez pryzmat przepisów wskazanych w art. 100 § 1 oraz § 2 pkt 4 k.p. w sytuacji, w której był on zatrudniony na podstawie umowy o pracę?, 2) czy dopuszczenie się przez pracownika spółki, zatrudnionego na stanowisku członka zarządu, naruszeń w

zakresie wykonywanych przez niego obowiązków za realizowanie których, na podstawie wewnętrznego podziału czynności był on odpowiedzialny, umożliwia przypisanie mu odpowiedzialności za szkodę i może być przesłanką dla jego odpowiedzialności wewnętrznej, tj. wobec spółki w sytuacji, w której ze względów formalnych nie był on jedyną osobą samodzielnie działającą w imieniu spółki?

Pozwana powołała się również na oczywistą zasadność skargi, wskazując na wydanie wyroku przez Sąd Okręgowy z rażącym i oczywistym naruszeniem prawa materialnego - art. 410 § 1 i § 2 k.c. w związku z art. 409 k.c., przez dokonanie całkowicie nieprawidłowej subsumcji oraz z uwagi na wewnętrzną sprzeczność uzasadnienia zaskarżonego wyroku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności wskazać trzeba, że skarga kasacyjna pozwanej została odrzucona w części, w jakiej dotyczyła oddalenia apelacji pozwanej od rozstrzygnięcia w zakresie powództwa o zasądzenie od powoda (pozwanego wzajemnego) na rzecz pozwanej (powoda wzajemnego) kwoty 9.391,17 zł. W tym zakresie skarżąca pominęła, że skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach z zakresu prawa pracy o prawa majątkowe w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż 10.000 zł (art. 398² § 1 k.p.c.). W orzecnictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że połączenie na podstawie art. 219 k.p.c. spraw do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia jest zabiegiem jedynie technicznym i nie prowadzi do powstania jednej nowej sprawy. Wszystkie połączone sprawy zachowują swoją odrębność i są nadal samodzielnymi sprawami, zatem o dopuszczalności skargi kasacyjnej decyduje nie łączna wartość przedmiotu zaskarżenia, ustalona jako suma wartości poszczególnych, połączonych spraw, lecz wartość przedmiotu zaskarżenia w każdej z nich osobna (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 2019 r., II CSK 624/18, LEX nr 2688852 czy z dnia 17 maja 2018 r., V CZ 29/18, LEX nr 2553398 i powołane tam orzeczenia). Skoro żądanie objęte pozwem pozwanej nie przekraczało kwoty 10.000 zł nie może być ono przedmiotem zaskarżenia skargą kasacyjną, co uzasadniało odrzucenie w tej części skargi (art. 398⁶ § 3 k.p.c.).

Ponadto przypomnieć trzeba, że skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania.

We wniosku pozwanej o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w części dotyczącej rozstrzygnięcia o odszkodowaniu zasądzonym na rzecz powoda, w pierwszej kolejności powołano się na występowanie przesłanki w postaci istotnych zagadnień prawnych. Przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na etapie przedsądu zasadność przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga wskazania za pomocą wywodu prawnego, na kanwie jakich norm (przepisów) zagadnienie powstało, jakie są możliwe interpretacje problemu i jakie jego rozstrzygnięcie proponuje skarżący (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 2009 r., II PK 66/09, LEX nr 553691). Zagadnienie prawne jest to problem, który wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego, którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, ale także dla rozstrzygnięcia konkretnej, jednostkowej sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 marca 2012 r., I PK 158/11, LEX nr 1215116). Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane, i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen.

Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, s. 51; z dnia 11 kwietnia 2012 r., III SK 41/11, LEX nr 1238126; z 31 stycznia 2013 r., II CSK 479/12, LEX nr 1293729). Obowiązkiem skarżącego jest też wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 § 1 k.p.c.

Skarżąca nie zdołała wykazać występowania tak rozumianej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarżąca konstruuje pierwsze zagadnienie prawne na gruncie art. 100 k.p. stawiając pytanie, czy negatywną przesłanką dla dochodzenia roszczeń cywilnoprawnych członka zarządu wobec spółki w sytuacji odwołania go z tej funkcji może być ocena sposobu wykonywania przez niego obowiązków, dokonana przez pryzmat przepisów wskazanych w art. 100 § 1 i § 2 pkt 4 k.p. w sytuacji, w której był on zatrudniony na podstawie umowy o pracę? Tymczasem Sąd Najwyższy wypowiadał się już w zakresie tej problematyki. W wyroku z dnia 2 marca 2011 r., II PK 201/10 (LEX nr 1308076), stwierdził, że w przypadku oceny, czy odprawa (odszkodowanie) z tytułu pozbawienia funkcji w zarządzie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością należy się z tytułu samego pozbawienia tej funkcji, czy też z powodu związanego z tym faktem rozwiązania stosunku pracy, a w konsekwencji, czy ma charakter świadczenia cywilnoprawnego, czy świadczenia pracowniczego, decyduje wola stron wyrażona w umowie zawartej w tej kwestii między stronami. Zamieszczenie postanowienia przyznającego prawo do odprawy (odszkodowania) w umowie o pracę silnie przemawia za jej pracowniczym charakterem (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2006 r., II PK 167/05; z dnia 29 września 2005 r., I PK 35/05; z dnia 27 stycznia 2004 r., I PK 191/03, OSNP 2004 nr 23, poz. 403), ale nie ma samo w sobie znaczenia przesądzającego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 września 2005 r., I PK 10/05, OSNP 2006 nr 13-14, poz. 203). Pracowniczy charakter świadczenia powoduje, że obowiązki powoda

oceniane są przez pryzmat przepisów wskazanych w art. 100 § 1 i § 2 pkt 4 k.p. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 2014 r., II PK 162/13, LEX nr 1621614). Drugie z przedstawionych „zagadnień prawnych” sprowadza się natomiast do pytania, „czy dopuszczenie się przez pracownika spółki, zatrudnionego na stanowisku członka zarządu, naruszeń w zakresie wykonywanych przez niego obowiązków, za realizowanie których, na podstawie wewnętrznego podziału czynności był on odpowiedzialny, umożliwia przypisanie mu odpowiedzialności za szkodę i może być przesłanką dla jego odpowiedzialności wewnętrznej, tj. wobec spółki w sytuacji, w której ze względów formalnych nie był on jedyną osobą samodzielnie działającą w imieniu spółki?” Nie można jednak uznać tak przedstawionego pytania za istotne zagadnienie prawne, przede wszystkim z tego względu, iż nie zostało ono powiązane z jakimkolwiek przepisem prawnym. Zagadnienie prawne jest to problem, który wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego, którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, ale także dla rozstrzygnięcia konkretnej, jednostkowej sprawy. Wskazane przez skarżącą zagadnienie nie stanowi zatem zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej, ponieważ nie określono przepisów prawa, w związku z którymi próbowano je sformułować ani argumentów, które miałyby prowadzić do rozbieżnych ocen przy wykładni danego przepisu.

Skarżąca nie wykazała również występowania przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania w postaci oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, upatrywanej jako wydanie wyroku przez Sąd Okręgowy wewnętrznie sprzecznego, w którym z jednej strony Sąd ten stwierdził co najmniej współodpowiedzialność powoda za straty w dziale zamówień publicznych w okresie, w którym działem tym zawiadywał na kwotę 1,5 mln zł, a z drugiej strony wskazał, że pozwana nie udowodniła, że to właśnie „działania (zaniechania) powoda naraziły spółkę na istotną szkodę”. Sąd Najwyższy jednolicie przyjmuje, że w razie powołania przesłanki przedsądu, jaką jest oczywista zasadność skargi kasacyjnej, należy w motywach wniosku zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z dnia 10 sierpnia 2006 r.,

V CSK 204/06, LEX nr 421035; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). Skarżąca nie wskazała natomiast jakiegokolwiek przepisu, którego naruszenie miałoby charakter kwalifikowany, a nie jest wystraszające w tej kwestii nawet odwołanie się do przepisów prawnych wskazanych w podstawach skargi.

Również powód, stawiając tezę o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, nie sprecyzował, w obrazie jakiego przepisu upatruje tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ani nie uzasadnił słuszności tezy o kwalifikowanym naruszeniu przepisu. Argumentów za istnieniem tej przesłanki przedsądu należałoby zatem poszukiwać w innych elementach konstrukcyjnych skargi, tj. w podstawach kasacyjnych i ich uzasadnieniu. Nie jest to jednak rolą Sądu Najwyższego na etapie badania kryteriów przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Tylko dla porządku należy jedynie zauważyć, że sposób motywowania przez powoda oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w nawiązaniu do art. 378 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c. sprowadza się w istocie do polemiki z poczynionymi przez Sądy obu instancji ustaleniami faktycznymi. Tymczasem w myśl art. 398³ § 3 k.p.c. oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalania faktów lub oceny dowodów, a Sąd Najwyższy związany jest ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. Pod pretekstem kwalifikowanego naruszenia prawa nie można zmierzać do podważenia dokonanej w sprawie oceny dowodów.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie 398⁶ § 3 k.p.c. oraz art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji postanowienia.

a.s.